

Αν δεν στρατευτείς στο αυτονόητο, θα βρεθείς μπροστά στο αδιανόητο

**Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι,
Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες,**

36 χρόνια μετά η **Εξέγερση** του **Πολυτεχνείου** συνεχίζει να φωτίζει τα σκοτάδια απλώνοντας το μήνυμά του

-Για την αντίσταση, που γίνεται χρέος όταν η αδικία εντείνεται και γενικεύεται,

-Για την αλληλεγγύη, που δεν πρέπει να μένει λήμμα στα λεξικά, αλλά να γίνεται ζωή και δράση,

-Για τη συλλογική δράση στους δύσκολους καιρούς της ιδιότυπης και της αφασίας,

-Για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας.

**Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι,
Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες,**

Τριάντα έξι χρόνια, σχεδόν μια γενιά, μας χωρίζουν από την εξέγερση του Νοέμβρη του **1973**. Η επέτειος μιας από τις πιο μεγάλες στιγμές στη μεταπολεμική ιστορία μας εξακολουθεί να εμπνέει τη νεολαία και το λαό, και να κατευθύνει τους αγώνες μας για ελευθερία, δημοκρατία, παιδεία και κοινωνική πρόοδο.

Το Πολυτεχνείο παραμένει άσβηστη και φωτεινή μνήμη, αλλά ταυτόχρονα και βίωμα και ζώσα πραγματικότητα ακόμα και για τις γενιές που δεν το έζησαν. Ο Νοέμβρης του **1973** υπήρξε το ορμητικό ξέσπασμα φοιτητών και λαϊκών δυνάμεων ενάντια στην αμερικανόδουλη δικτατορία. Έδειξε πως η Χούντα των συνταγματαρχών δεν είναι αήττητη, εμπύχωσε τους διστακτικούς και απογοητευμένους, ριζοσπαστικοποίησε περισσότερο και έδωσε νέα πνοή στη νεολαία, ακύρωσε τα σχέδια του δήθεν «εκδημοκρατισμού» του στρατοκρατικού καθεστώτος. Με την εξέγερση του Πολυτεχνείου, και τηρουμένων των αναλογιών, βρήκαν τη συνέχειά τους το έπος του **1940-41**, η Εθνική μας Αντίσταση και οι αγώνες που ακολούθησαν για εθνική ανεξαρτησία και λαϊκή κυριαρχία. Γι' αυτό το λόγο το Πολυτεχνείο σε πείσμα των καιρών και των καιροσκόπων δεν μπαίνει στο Μουσείο. Παραμένει απειλητικό για την «τάξη», πάντα επίκαιρο, ανατρεπτικό και επαναστατικό. Ανήκει στο σήμερα και όχι στο χτες.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου έγινε ενάντια σε αυτούς που συνωμότησαν σε βάρος της λαϊκής κυριαρχίας και κατέλυσαν το καθεστώς που οικοδομήθηκε μετά τη φασιστική κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο.

Τη Χούντα, που έβαλε στο «γύψο» τη Δημοκρατία, την αποτέλεσαν στρατιωτικοί που

κατείχαν θέσεις-κλειδιά στο στρατό και είχαν τόσο τις «πλάτες» των Αμερικανών «συμμάχων» όσο και τη συναίνεση του Παλατιού, που αποτελούσε το άντρο όλων των συνωμοσιών και των αντιδημοκρατικών επεμβάσεων στην πολιτική ζωή της χώρας, ιδιαίτερα όταν γίνονταν προσπάθειες για τον εκδημοκρατισμό της.

Το Πολυτεχνείο δεν ήταν «σπορά της τύχης», αλλά «τέκνο της ανάγκης και ώριμο τέκνο της οργής» του λαού μας. Υπήρξε το αποκορύφωμα των κινητοποιήσεων φοιτητών, νεολαίας, αγροτών και άλλων εργαζομένων κατά της φασιστικής χούντας, με προάγγελο την κατάληψη της Νομικής Σχολής στην Αθήνα στις **21** και **22** Φλεβάρη του **1973**. Υπήρξε το αποκορύφωμα του αντιδικτατορικού αγώνα που είχε ξεκινήσει και βρισκόταν σε εξέλιξη, με τεράστιο ανθρώπινο κόστος και θυσίες για όσους αγωνιστές έπεφταν στα χέρια της δικτατορίας. Η κατάληψη του Πολυτεχνείου ήταν η μεγάλη έκρηξη που αφύπνισε τη λαϊκή συνείδηση, γι' αυτό και έγινε πηγή έμπνευσης, πόλος έλξης και συσπείρωσης για πολλούς εργαζομένους. Γρήγορα η φλόγα της εξέγερσης μεταδόθηκε και σε άλλα πανεπιστήμια, της Θεσσαλονίκης, της Πάτρας, των Ιωαννίνων...

Η Χούντα, μπροστά στον κίνδυνο μιας λαϊκής χιονοστιβάδας, έπνιξε στο αίμα την εξέγερση. Κάπου εκατό ήταν οι νεκροί και χιλιάδες οι τραυματίες τις μέρες του Νοέμβρη, ενώ οι συλλήψεις και οι βασανισμοί εντάθηκαν. Ο ξεσηκωμός της νεολαίας στο Πολυτεχνείο ανέδειξε τις καλύτερες αγωνιστικές παραδόσεις του λαού μας, όπως της Εθνικής Αντίστασης στη διάρκεια της ναζιστικής-φασιστικής κατοχής, των διεκδικήσεων της γενιάς του **1-1-4**, αλλά και των ριζοσπαστικών κινημάτων που είχαν ξεσπάσει στην Ευρώπη και σε άλλα μέρη του κόσμου, όπως του Μάη του '68 στη Γαλλία και του κινήματος κατά του πολέμου των ΗΠΑ στην Ινδοκίνα.

**Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι,
Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες,**

Τριάντα έξι χρόνια πέρασαν από την ηρωική εξέγερση του λαού, με πρωτοπόρα τη φοιτητική νεολαία, το Νοέμβρη του **1973** στο Πολυτεχνείο, και την αιματηρή καταστολή της από τα τανκ της δικτατορίας. Και ακούμε να αντηχούν και πάλι στους δρόμους συνθήματα που εκφράζουν αδικαιώτους πόθους, ελπίδες και προσδοκίες του ελληνικού λαού και της νεολαίας του, συνθήματα του εκπαιδευτικού κόσμου για μια αναβαθμισμένη και σύγχρονη δημόσια εκπαίδευση, που θα παρέχεται σε όλους χωρίς φραγμούς και διακρίσεις, συνθήματα για την υπεράσπιση και διεύρυνση του δημόσιου χαρακτήρα των πανεπιστημίων. Μέσα από τους σημερινούς αγώνες της νεολαίας, των εκπαιδευτικών και ευρύτερων λαϊκών δυνάμεων για μια καλύτερη εκπαίδευση σε μια καλύτερη κοινωνία

συνειδητοποιείται για μian ακόμη φορά ο διαχρονικός χαρακτήρας της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και επιβεβαιώνεται ότι το Πολυτεχνείο δεν ήταν γιορτή, ήταν -και παραμένει - εξέγερση και πάλη λαϊκή. Όσοι αναπολούν εκείνες τις μεγάλες στιγμές της ανιδιοτέλειας, της αυτοθυσίας, όσοι φέρνουν στη μνήμη τους την ορμητικότητα ενός δυναμικού κινήματος, που συνδύαζε το αυθόρμητο στοιχείο με την πολιτική ωριμότητα και το οργανωμένο, στέκονται συχνά με σκεπτικισμό μπροστά στη σημερινή πραγματικότητα, στην κρίση των αξιών και των οραμάτων, που φαίνεται να κυριαρχεί. Οι δυνάμεις όμως που κρύβει ο λαός και η νεολαία είναι αστείρευτες και τα ξεσπάσματά τους είναι συχνά και απρόβλεπτα, και είναι αυτά ακριβώς που δεν μας επιτρέπουν να είμαστε παθητικοί, αδρανείς και απαισιόδοξοι.

«Απόψε πεθαίνει ο φασισμός», «Εργάτες, αγρότες και φοιτητές», «Εξω οι Αμερικάνοι», «Εξω από το ΝΑΤΟ», «Ψωμί, παιδεία, ελευθερία».

Αυτά τα συνθήματα της εξέγερσης του Νοέμβρη, ήταν συνθήματα με πολιτικό περιεχόμενο και στόχους, για ανατροπή του φασιστικού καθεστώτος, για απεξάρτηση της χώρας από τους ξένους ιμπεριαλιστικούς στρατιωτικούς και πολιτικούς οργανισμούς, για εθνική ανεξαρτησία, για δημοκρατία και λαϊκή κυριαρχία, για το δικαίωμα στην εργασία και στη μόρφωση. Αυτά ήταν τα οράματα της νεολαίας του Νοέμβρη. Μιας νεολαίας που έδειχνε ακόμη και το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσει το κίνημα στη συνέχεια: το δρόμο των ενωτικών, συντονισμένων αγώνων εργατών, φοιτητών, μαθητών, αγροτών και των άλλων εργαζομένων, για να πάρουν σάρκα και οστά τα οράματα των καταπιεσμένων και αδικημένων.

**Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες,
Συνάδελφοι εκπαιδευτικοί,**

Τριανταέξι χρόνια μετά, οι εργαζόμενοι στη χώρα μας και σε όλο τον κόσμο αντιμετωπίζουμε ολομέτωπη επίθεση στα εργασιακά, κοινωνικά και ατομικά μας δικαιώματα. Δικαιώματα που έχουμε κατακτήσει με αγώνες και θυσίες των προηγούμενων γενεών κινδυνεύουν να ακυρωθούν, αν δεν έχουν ήδη σε σημαντικό βαθμό καταργηθεί. Δικαιώματα που αποτελούν στην ουσία τους καρπό των ιδεών και της δράσης που μας κληροδότησαν ο Διαφωτισμός και τα κοινωνικά και απελευθερωτικά κινήματα του 19ου και του 20ού αιώνα.

Τιμή στους αγωνιστές του Νοέμβρη

Το Πολυτεχνείο ζει στους αγώνες τού σήμερα για Δημοκρατία, Ελευθερία, Μόρφωση, Κοινωνική Προκοπή

Σας καλούμε όλους και όλες στην Πορεία του Πολυτεχνείου, τη ΔΕΥΤΕΡΑ 17/11/09, (στις 3.30 μ.μ., προσυγκέντρωση στην Πλατεία Κλαυθμώνος) στην Αθήνα και στις συγκεντρώσεις σε ολόκληρη τη χώρα.

Το ΔΣ της ΟΛΜΕ

Οι δυνάμεις του κεφαλαίου απεγνωσμένα προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν την παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση που προκάλεσαν για να επιτείνουν τη λιτότητα και τις κοινωνικές περικοπές και να μετακυλήσουν την κρίση στις ασθενέστερες κοινωνικές τάξεις και τα λαϊκά στρώματα. Οι εργαζόμενοι, όμως, δεν χρωστάνε τίποτε και σε κανένα. Οι εργαζόμενοι είναι οι μόνοι που δεν είναι υπεύθυνοι για το αδηφάγο χρηματοπιστωτικό παράσιτο. Αλλωστε, τα μυθεύματα για τον ανταγωνισμό και την κυρίαρχη αγορά κατέρρευσαν. Ο «βασιλιάς αποδείχθηκε γυμνός».

Ο τεράστιος κοινωνικός πλούτος διασπαθίζεται από τις κοινωνικές ελίτ σε βάρος των φτωχών και «ασήμαντων» χωρών και ανθρώπων με μια πολιτική που ξανά φέρνει τον πόλεμο, εντείνει την εκμετάλλευση, απλώνει την πείνα σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Η κοινωνική αναταραχή η οποία γενικεύτηκε μετά τη δολοφονία του μαθητή Αλέξη Γρηγορόπουλου (Δεκέμβρης 2008) έφερε στο προσκήνιο όλα τα προβλήματα που αφορούν τη νεολαία (δημοκρατικά δικαιώματα, εκπαίδευση – ελεύθερος χρόνος, ανεργία) και τα οποία δεν μπορούν να επιλυθούν παρά μόνο με τη συνολική αναπροσαρμογή της ασκούμενης πολιτικής.

Το εκπαιδευτικό κίνημα οφείλει να σκύψει με γνώση, «λογική και ευαισθησία» στα προβλήματα των νέων ανθρώπων και να ασκήσει όλη την πολιτική και παιδαγωγική επιρροή του με την καθαρή στόχευση πως «οι νέοι αποτελούν το αύριο της χώρας μας».

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΝΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ:

-Για την υπεράσπιση της δημόσιας, πραγματικά δωρεάν εκπαίδευσης, ενάντια στην πολιτική της ιδιωτικοποίησης και στα σχέδια άλωσης της εκπαίδευσης από τις δυνάμεις της αγοράς,

-Για την ανατροπή της μακρόχρονης λιτότητας για τους εργαζόμενους

Το Πολυτεχνείο, τριανταέξι χρόνια μετά, μένει όρθιο στο κοπίδι του χρόνου και στην επέλαση των βαρβάρων στέλνοντας παντού το μήνυμά:

ΕΞΕΣΤΗΚΩΘΕΙΤΕ - ΟΡΓΑΝΩΘΕΙΤΕ - ΕΝΩΘΕΙΤΕ - ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ